

4 september 2022 (23ste zondag door het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

Toen ik ziekenhuisaalmoezenier was, zei een patiënt aan het eind van zijn leven tegen mij: *“Ik wil graag geloven in een liefdevolle God, maar in het aangezicht van het lijden kan ik niet langer christen zijn”*. Verbaasd over deze uitspraak vroeg ik hem om wat meer uitleg. Daaruit begreep ik dat voor hem geloven in een abstracte God gemakkelijk was. Maar zijn vertrouwen stellen op het Evangelie —en in de voetsporen van Jezus treden— was voor hem niet meer mogelijk. Om zich te rechtvaardigen citeerde hij me letterlijk de zin die we zojuist gehoord hebben: *“Als iemand naar Mij toekomt, die zijn vader en moeder (...) ja zelfs zijn eigen leven niet loslaat, kan hij mijn leerling niet zijn.”*

De reactie van deze patiënt hebben we misschien zelf ook al gehad! Hoe kunnen we deze opdracht aanvaarden? Moeten we God liefhebben tot op het punt dat we onszelf en onze familie verloochenen?

Jezus nodigt ons niet uit om onze ouders te haten, maar om datgene te verwerpen wat in onze relaties ons op *onzelf alleen* richt, en ons zo verhindert lief te hebben, zoals Jezus heeft liefgehad! Dit is wat de voorkeur geven aan Jezus betekent: de ware liefde verkiezen boven onze eigen gevoelens en emoties. Ons kruis opnemen is ons leven in de hand nemen om het te geven voor de anderen. Het gaat in werkelijkheid over “moeten loslaten” om ons leven in volheid te kunnen leven!

Om deze paradoxale wijsheid te ontdekken, nodigt het evangelie ons uit om te gaan zitten. Op het eerste gezicht lijkt zitten een soort beloning voor degene die loopt, die volop in beweging is en niet de eerste stap voor

hen die Jezus willen volgen... En toch, voor het evangelie, is zitten altijd het begin!

Gaan zitten is de tijd nemen om verder in het leven te kijken, om het belang —en niet de urgentie— van wat zich aandient te overwegen. Het is een kwestie van kijken of onze daden in overeenstemming zijn met onze woorden, onze beloften. Gaan zitten is de eigen zwakheden aanvaarden. Gaan zitten is het ontdekken van de grondslag waarop we ons leven willen bouwen. Het laat luisteren toe, en vertrouwen...

Eerst gaan zitten is bereid zijn om deze “*wijsheid van boven*” te verwelkomen. Symbolisch gezien is zitten plaatsnemen tussen het verticale en het horizontale. Het is nodig om te ontdekken wat in het centrum staat: het kruis, Christus!

*“Als iemand zijn kruis niet draagt en mij volgt
kan hij mijn leerling niet zijn”*

Laten we deze subversieve uitspraak goed begrijpen : we kunnen dus Jezus volgen... zonder zijn leerling te zijn! Men kan beweren christen te zijn —en naar de mis gaan!— zonder de radicaliteit van het evangelie en het kruis te dragen. Het omgekeerde is ook waar! Je kunt de christelijke waarden van het evangelie beleven... zonder jezelf christen te noemen! Het kruis dragen is liefhebben *tot het einde, ondanks de mislukking!* Een dominicaans theoloog zegt het zo mooi: “Wie liefheeft, zal gekruisigd worden. Wie niet liefheeft, is al dood!”

Wat betekent het dan om ons kruis te dragen *en* leerling te zijn ? Het betekent loslaten van “*onzelf tot doel van ons leven*” maken! Het betekent dus dat wij in de ander bijvoorbeeld —een vader, een moeder, een vreemdeling— zien dat er *meer* is dan wat ze zijn. Het gaat erom Christus en het goddelijke te zoeken in ieder mens. Deze wijsheid nodigt ons dus uit de wereld niet te reduceren tot haar onmenselijkheid, maar God aan onze zijde te zien, ondanks kwaad en lijden. Want...

Als we geen redenen vinden om te hopen, ondanks het egoïsme van de wereld, zijn we dan werkelijk leerlingen van Christus?

Als we in een gewonde relatie geen mogelijke vergeving kunnen zien, hoe ver weg ook, volgen we dan werkelijk de Verrezene?

Als we niet geloven dat een mislukking of verlies een paradoxale vruchtbaarheid kan schenken, Zijn we dan werkelijk discipelen van Hem die de dood overwon?

Ik weet niet meer wat ik tegen de patiënt in zijn ziekenhuisbed gezegd heb. Ik heb hem zeker niet overtuigd! Maar waar ik van overtuigd ben, is dat dit evangelie, goed begrepen, ons uitnodigt tot radicale liefde, hoop en geloof, ongeacht onze leeftijd! Jezus zegt tot ons:

Ga zitten en neem je kruis op. Neem de leiding over je leven!
Verlaat het wereldbeeld dat je rond en voor jezelf hebt opgebouwd,
en ontvang het beeld dat God je geeft!

Jezus volgen is geloven dat twijfel, verdriet, wantrouwen en mislukkingen overwonnen kunnen worden. Wij kunnen afstand nemen van wat ons tot slaaf maakt. Hij gaat ons voor naar een vruchtbare toekomst van liefde, hoop en geloof. Hij wijst ons de weg. Hij is de weg. Amen.